

„ спосóбъз вѣдишь чи ще мóжешь да
 „ гò полѹчишь : защò ѡзъ нищо не
 „ бра̀на на моитѣ любѣтели, а̀ми
 „ ѡмъ да̀вамъ во̀ла да стрѹватъ
 „ вса̀ка ра̀бота, ѡ ко̀ато мóгатъ
 „ да са полѹватъ. “

Ѝраклѣй, като чѹ тѣа хорати,
 ѡ жѣно, рече, а̀ми каквò ти ѣ ѡма-
 то ; а̀ он̀а ѡвѣща̀ : „ ѡнѣа що ма
 „ любѣтъ назова̀ватъ ма Благо-
 „ полѹчѣе, а̀ онѣа що ма̀ мр̀а-
 „ затъ, насмѣва̀ющеса, ма ѡменѹ-
 „ ватъ до шевина̀. “

Тог̀ава прист̀апи ѡ дрѹгата
 жѣна̀ ѡ рече : „ Ѝ ѡзъ самъ дойшла̀
 „ при тебе, ѡ Ѝраклѣе, защòто зна̀а
 „ родѣтелитѣ ти, ѡ самъ ти по-